

## Dumnezeul tuturor popoarelor (Amos și Obadia)

**Textul de memorat:** „Domnul Dumnezeu vorbește; cine nu va proroci?” (Amos 3:8 u.p.)

**Gândul central:** Faptele de neomenie sunt păcate clare împotriva lui Dumnezeu și vor fi judecate ca atare.

În Scriptură, leul este considerat în multe cazuri regele animalelor. Înfățișarea lui vorbește despre puterea lui irezistibilă și despre maiestatea lui, dar și despre ferocitatea și forța lui distructivă. Chiar și atunci când nu vânează, răgetul leului se poate auzi de la o distanță de mai mulți kilometri.

Păstorul Amos a fost trimis de Dumnezeu la copiii lui Israel pentru a-i anunța că a auzit răgetul unui leu și că leul acela nu era nimeni altul decât Domnul! Sub inspirația Duhului Sfânt, el compară cu răgetul unui leu modul în care Dumnezeu le vorbește tuturor popoarelor, dar și poporului Său (vezi Amos 1:2).

Amos a fost chemat să profetizeze despre popoarele care au comis crime împotriva umanității. De asemenea, a fost trimis la un popor privilegiat și religios care trăia în pace și prosperitate, dar care îi asuprea pe săraci, îngăduia afacerile necinstite și accepta mita în curtea de judecată. Săptămâna aceasta, vom asculta ce are Domnul de spus despre aceste fapte mârșave.

### Crime împotriva umanității

#### 1. Citește Amos 1 și 2. De ce trimite Dumnezeu o avertizare înainte de a pedepsi?

Primele două capitole din cartea lui Amos conțin șapte profeții împotriva popoarelor învecinate cu Israel și, la sfârșit, o profeție împotriva lui Israel. Popoarele străine nu sunt chemate la judecată pur și simplu pentru faptul că sunt dușmanii lui Israel, ci din cauză că au încălcat principiile universale ale drepturilor omului. Remarcăm în mod deosebit două motive de condamnare: lipsa de loialitate și lipsa de milă.

Spre exemplu, Tirul era o mare cetate comercială situată la nord de Israel. Această cetate insulară se mândrea cu fortificațiile ei de neînviș. Mai mult, conducătorii ei încheiaseră acorduri de pace cu mai multe națiuni vecine (cu filistenii, de pildă). Tirul se aliase cu Israelul printr-un „legământ frățesc” în timpul domniei împăraților David și Solomon (1 Împărați 5:1,12) și chiar în timpul domniei regelui Ahab (1 Împărați 16:30,31). De aceea, nu ne surprinde faptul că în 1 Împărați 9:13, Hiram, regele Tirului, îl numește pe Solomon „frate”.

Ulterior, locuitorii Tirului au încălcat „legământul frățesc”. Ei nu au fost condamnați pentru faptul că au luat prizonieri de război din Israel, ci pentru că i-au dat pe mâna edomiților, dușmanii israeliților. Locuitorii Tirului se făceau vinovați de cruzimile la care îi supuseseră edomiții pe acești prizonieri. Din perspectiva lui Dumnezeu, cel care asistă la un delict și îl aprobă este tot atât de vinovat ca și cel care îl comite.

Dumnezeu este Stăpânul întregului pământ și destinul tuturor oamenilor se află în mâinile Sale. Planurile și preocupările Sale trec dincolo de granițele Israelului. Dumnezeu este Domnul tuturor popoarelor; El este preocupat de evenimentele din întreaga lume. El este Creatorul care le dă viață tuturor, de aceea toți oamenii sunt chemați să dea socoteală înaintea Sa.

*Cine nu se cutremură de durere când vede ce nedreptăți strigătoare la cer se petrec în lume? Dacă nu ar exista Dumnezeu, am mai avea speranța că se va face dreptate într-o zi? Ce înseamnă pentru tine făgăduința că Dumnezeu va aduce lumea la judecată și va face dreptate? Ce putem face pentru a ne întări credința în această făgăduință, în ciuda tuturor nedreptăților din jurul nostru?*

### Dreptate pentru cei asupriți

Una dintre învățăturile principale transmise de cartea lui Amos este cea a judecării universale a lui Dumnezeu. La începutul cărții sale, profetul anunță judecata lui Dumnezeu împotriva popoarelor învecinate cu Israel din cauza crimelor lor împotriva umanității. După aceea, el declară plin de curaj că și Israel va fi judecat. Mânia Domnului se îndreaptă împotriva acestor popoare, dar și împotriva poporului Său ales. Locuitorii lui Iuda respinseseră Cuvântul Domnului și nu respectaseră învățăturile Sale.

Amos își îndreaptă atenția mai mult asupra lui Israel decât asupra lui Iuda, fiindcă Israel încălcase legământul cu Dumnezeu și săvârșise multe păcate. Prosperitatea economică și stabilitatea politică îl dusese

la decădere spirituală, iar această decădere spirituală se manifesta prin nedreptate socială. Cei înstăriți îi exploatau pe cei lipsiți, cei puternici îi exploatau pe cei slabi. Bogații erau interesați doar de ei înșiși și de câștigul personal, chiar dacă săracii aveau de suferit de pe urma înavuțirii lor. (De atunci încolo, starea de lucruri din societate nu s-a schimbat prea mult.)

În cuvântările sale, Amos le arăta oamenilor că Dumnezeu este viu și că El vede cum ne purtăm cu semenii noștri. Dreptatea nu este doar o idee sau o normă abstractă. Dumnezeu Însuși este preocupat de dreptate. Profetul i-a avertizat că toate lucrurile cu care se mândreau – casele de piatră, mobila acoperită cu fildeș, mâncarea și băutura de cea mai bună calitate, loțiunile de corp cele mai bune – aveau să fie distruse.

## **2. Citește Isaia 58. Ce aspecte ale adevărului prezent sunt prezentate în acest capitol? Ce alte aspecte cuprinde mesajul pe care îl transmite biserica noastră lumii?**

Biblia arată clar că dreptatea socială trebuie să fie rodul natural al Evangheliei. Pe măsură ce Duhul Sfânt ne transformă după chipul Domnului Isus, devenim preocupați de aceleași lucruri care Îl preocupă pe El. Cărțile lui Moise pun accent pe felul în care trebuie să fie tratați străinii, vădulele și orfanii (Exodul 22:21-24). Profeții vorbesc despre interesul lui Dumnezeu ca oamenii mai puțin privilegiați să fie tratați cu dreptate și milă (Isaia 58:6,7). Psalmistul declară că Dumnezeu care locuiește în locașul Său cel sfânt este „Tatăl orfanilor, Apărătorul vădulelor” (Psalmii 68:5). Domnul Hristos a fost preocupat de cei marginalizați de societate (Marcu 7:24-30; Ioan 4:7-26). Iacov, fratele Domnului, ne îndeamnă să ne arătăm credința prin faptele noastre și să-i ajutăm pe cei nevoiași (Iacov 2:14-26). Creștinii nu pot să facă mai puțin de-atât!

### **Pericolul prosperității**

Profeția lui Amos nu se referea doar la contextul istoric restrâns în care se aflau Israel și Iuda. Poporul Israel din Vechiul Testament avea o relație specială, dar nu exclusivă cu Dumnezeu.

Verbul ebraic *yada* din Amos 3:2, tradus în versiunea Cornilescu prin „v-am ales”, are sensul particular de cunoaștere intimă și unele versiuni îl redau prin „a cunoaște”: „Numai pe voi vă cunosc...” (NTR). În alte părți din Biblie, ca de exemplu în Ieremia 1:5, Dumnezeu spune că îl cunoștea pe profet și că l-a pus deoparte înainte ca acesta să se fi născut. La fel era și cu poporul Israel: el nu era doar un popor între alte popoare, ci era pus deoparte pentru un scop sfânt. Israelii aveau o relație specială cu El.

Dumnezeu Însuși l-a ales pe Israel și l-a eliberat din robie. Ieșirea din Egipt a fost un important punct de cotitură care a marcat începutul istoriei sale ca națiune. Ea a precedat lucrarea lui Dumnezeu de răscumpărare și cucerirea țării Canaan. În pofida acestui fapt, forța și autoritatea l-au dus pe Israel la mândrie și mulțumire de sine și nu la responsabilitate pentru statutul privilegiat de popor ales al lui Dumnezeu.

## **3. Citește declarația lui. Isus .din Luca 12:47.48. Cum să înțelegem principiul enunțat aici (marile privilegii de care se abuzează sunt înlocuite cu mari sancțiuni)?**

Sub inspirație divină, profetul le atrage atenția israeliților că vor fi trași la răspundere pentru faptele lor cu atât mai mult, cu cât sunt poporul Domnului. Relația lor deosebită cu Dumnezeu presupunea anumite obligații, iar neîndeplinirea lor atrăgea anumite pedepse. Ca popor al Său, ei deveneau pasibili de pedeapsă, întrucât privilegiile de care se bucurau aduceau și o anumită responsabilitate. Calitatea de popor ales nu era doar un statut privilegiat; israeliții erau chemați să fie între celelalte popoare martori pentru Domnul, care îi binecuvântase atât de mult.

„În această generație, bisericile care pretind că sunt ale lui Hristos beneficiază de privilegiile cele mai înalte. Domnul ne-a descoperit o lumină mereu crescândă. Privilegiile noastre sunt cu mult mai mari decât au fost privilegiile poporului lui Dumnezeu din vechime.” – Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 317

*Gândește-te la multele binecuvântări pe care le-am primit ca adventiști de ziua a șaptea. De ce ar trebui să ne cutremurăm la gândul că privilegiile acestea sunt însoțite de anumite responsabilități? Ne mai mișcă oare acest gând sau ne-am obișnuit cu el? Am ajuns oare să ne complăcem în această situație? Dacă da, cum ne putem schimba?*

### **Întâlnirea lui Israel cu Dumnezeu**

## **4. Ce avertizare îi dă Amos poporului? Amos 4:12**

Capitolul 4 din Amos începe cu descrierea păcatelor poporului Israel și se încheie cu anunțarea venirii zilei socotelilor. Dumnezeu îi consideră pe copiii Săi răspunzători într-o măsură mai mare pentru modul în care trăiesc și se poartă cu cei din jur.

Amos expune pe rând dezastrele naturale care s-au abătut asupra lui Israel, arătând că fiecare dintre ele ar fi trebuit să fie suficient pentru ca poporul să se întoarcă la Dumnezeu. El alcătuiește o listă cu șapte dezastre, măsura deplină a pedepselor pentru nesocotirea legământului cu Dumnezeu (potrivit cuvintelor lui Moise din Leviticul 26). Unele dintre aceste dezastre ne duc cu gândul la plăgile trimise peste Egipt, iar descrierea ultimei calamități amintește în mod explicit de distrugerea completă a Sodomei și a Gomorei.

### **5. Potrivit rugăciunii lui Solomon de dedicare a templului, ce reacție ar fi trebuit să aibă poporul în urma dezastrelor suferite? 1 Împărați 8:37-40**

Israelii nu se mai comportau ca un popor normal, iar Dumnezeu constată că Li era imposibil să le mai atragă atenția cu ceva. Judecățile Sale le împietriseră inimile și ei nu doreau să se întoarcă la El. În condițiile acestea, Amos îi anunță că mai au o singură șansă de a se pocăi. El le spune că judecata finală este la un pas, dar nu le dezvăluie în ce va consta ea. Această umbră de incertitudine face ca judecata să pară și mai amenințătoare. Israel a ales să nu-L caute pe Dumnezeu și, de aceea, Dumnezeu îl cheamă la o întrevvedere personală. Dacă pedeapsa nu a avut niciun rezultat, va avea atunci vreun rezultat întâlnirea cu El?

Amos 4:12 începe prin cuvintele: „De aceea, îți voi face astfel...”, o formulare asemănătoare cu cea întâlnită în jurăminte. Practic, această declarație solemnă este un apel ca Israel să se pregătească pentru întâlnirea cu Dumnezeul lui, la fel cum se pregătise odinioară, înainte ca Domnul să i Se arate pe Sinai (Exodul 19:11,15).

### **6. Citește cu atenție Amos 4:12.13. Ce reacție ai avea dacă ai auzi rostite în dreptul tău cuvintele: „Pregătește-te să te întâlnești cu Dumnezeul tău”? Care este singura ta speranță? Romani 3:19-28**

#### **Mândria care duce la cădere**

### **7. Citește cartea lui Obadia. Ce adevăruri morale și spirituale importante putem desprinde din această carte?**

Obadia este cea mai scurtă carte din Vechiul Testament și conține viziunea profetică despre pedeapsa trimisă de Dumnezeu asupra Edomului. Cartea abordează trei teme: aroganța Edomului (vers. 1-4), umilirea lui iminentă (vers. 5-9) și cruzimea cu care edomiții s-au purtat față de Iuda (vers. 10-14).

Edomiții erau descendenții lui Esau, fratele geamăn al lui Iacov (numit mai târziu Israel). Ostilitățile dintre israeliți și edomiți au pornit de la cearta dintre strămoșii lor, Iacov și Esau. Totuși în Geneza 33 se amintește faptul că ei s-au împăcat în cele din urmă. În plus, Dumnezeu le-a dat israeliților următoarea poruncă: „Să nu urăști pe edomit căci este fratele tău” (Deuteronomul 23:7).

Cu toate acestea, ostilitățile dintre cele două națiuni au continuat mai multe secole. Când Imperiul Babilonian a distrus Ierusalimul și i-a luat pe locuitorii lui în captivitate, edomiții nu numai că au tresăltat de bucurie, ci s-au aruncat asupra fugarilor și au contribuit la jefuirea Ierusalimului (Psalmii 137:7). De aceea, profetul Obadia avertizează că Edomul va fi judecat așa cum a judecat el: „Cum ai făcut, așa și se va face” (vers. 15). În ceasul acela de criză, edomiții nu s-au purtat ca frații cu locuitorii din Iuda, ci s-au aliat cu forțele inamice (Plângerile 4:21,22).

Regiunea locuită de Edom este situată la sud-est de Marea Moartă. Relieful ei este predominant muntos, cu piscuri înalte, stânci ascuțite, peșteri și crăpături în care armatele se puteau ascunde cu ușurință. Câteva dintre cetățile Edomului au fost construite în aceste locuri aproape inaccesibile. Sela (cunoscută și sub numele de Petra) era capitala Edomului. Aroganța și încrederea în sine pe care le nutreau edomiții sunt foarte bine rezumate de întrebarea: „Cine mă va arunca la pământ?” (vers. 3).

Dumnezeu îi consideră vinovați pe cei care profită de alții în clipele lor de necaz. Obadia îi avertizează pe locuitorii trufași ai Edomului că Dumnezeu avea să-i acopere cu rușine. Nu există loc în care să ne ascundem de Domnul (Amos 9:2,3). Ziua Domnului avea să vină repede și avea să aducă și pedeapsă, și mântuire. Edomul avea să bea din paharul mâniei Domnului, dar Israel avea să prospere iarăși sub binecuvântarea Sa.

#### **Studiu suplimentar**

Citiți în cadrul grupei paragrafele de mai jos și discutați despre clarificările pe care ele ni le aduc referitor la mesajele din Amos 1-4 și Obadia.

„Încă de la începuturile religiei israelite, convingerea că Dumnezeu alesese acest popor pentru a îndeplini o misiune a fost piatra de temelie a credinței evreiești și un refugiu în clipele de nenorocire. Și totuși, profeții simțeau că, pentru mulți dintre contemporanii lor, această piatră de temelie era o piatră de poticnire, iar refugiul, un mijloc de eschivare. Ei au trebuit să le aducă aminte faptul că statutul de popor ales nu trebuia confundat cu favoritismul divin sau cu imunitatea față de muștrare ci din contră, el presupunea o expunere mai serioasă la Judecata și pedeapsa divină. [...]

Statutul de popor ales înseamnă că Dumnezeu este preocupat în mod exclusiv de Israel? Exodul din Egipt implică ideea că Dumnezeu intervine numai în istoria lui Israel și că face abstracție totală de soarta altor națiuni?” – Abraham J. Heschel, *The Prophets*, p. 32, 33

„Cu zidurile de apărare ale sufletului dărâmate, închinătorii călăuziți greșit n-au mai avut nicio barieră împotriva păcatului și s-au supus patimilor păcătoase ale inimii omenești.

Prorocii și-au ridicat glasul împotriva asupririi vădite și a nedreptății flagrante, a luxului ieșit din comun și a extravaganței, a petreceri lor și a beției nerușinate, a destrăbălării și a desfrânării josnice din vremea lor, dar protestele lor, precum și muștrarea păcatelor erau zadarnice.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 282

### **Întrebări pentru discuție**

1. Este ușor să fii prieten cu cel care are ce să-ți dea. Dar ce facem cu oamenii care sunt în necaz și care nu au nimic de oferit ci dimpotrivă au nevoie să le oferim noi ceva? Ce atitudine trebuie să avem față de acești oameni? Care este atitudinea ta?
2. Gândește-te la tot ce am primit ca biserică. Cei mai mulți creștini nu au nicio idee despre binecuvântările Sabatului (și cu atât mai puțin despre valoarea lui în timpul sfârșitului); cei mai mulți cred că morții se duc imediat în cer sau în chinurile iadului. Mulți nu cred că Isus a înviat în trup și nu cred nici că revenirea Sa va fi un eveniment propriu-zis. Ce alte adevăruri importante pe care le deținem nu sunt cunoscute de alții? Ce responsabilități ne revin pentru că noi avem aceste adevăruri?